

soudu a uložil mu, aby v řízení o upomínací žalobě dále pokračoval. **D ů v o d y:** V rozkazním a směnečném řízení může být žaloba jednostranně vzata zpět jen potud, pokud nebyly podány námitky anebo pokud neuplynula lhůta pro ně daná (§ 552 c. ř. s.). Neprávem proto prvý soud zrušil ústní jednání.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Speciální ustanovení čtvrtého odstavce § 552 c. ř. s. platí pro řízení rozkazní a podle výslovného předpisu § 559 c. ř. s. též pro řízení směnečné, ne však pro řízení upomínací, v němž, pokud jde o zpětvzetí upomínací žaloby, je použití předpisu § 237 c. ř. s. a § 19 zákona o upomínacím řízení. Žalobce může upomínací žalobu vzít zpět bez přivolení žalovaného i po podání odporu, ovšem jenom do počátku roku, nařízeného o upomínací žalobě následkem odporu (srovnej Neumann: Kommentar zu den Zivilprozessgesetzen, vývody k čl. XXVIII uvozovacího zákona k civilnímu řádu soudnímu). Neobstojí proto důvody, z nichž rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu.

Čís. 17338.

Jestliže bylo narovnání o náhradě škody za úraz uzavřeno na podkladě znaleckého posudku, jehož obsah co do následků úrazu pokládali smluvci za nesporný, lze je napadati pro omyl, vyšla-li později najevo nesprávnost a omylnost posudku.

(Rozh. ze dne 14. června 1939, Rv I 2725/38.)

Žalobce se domáhá na žalovaném náhrady ušlého a budoucně ucházejícího výdělků, tvrdě, že jest k práci nezpůsobilý pro zranění, jež utrpěl 10. června 1932 pádem s motocyklu a jež zavinił svojí nezdácností zaměstnanec žalovaného. Smírem, uzavřeným se žalovaným, přijal sice částku 5.000 K na úplné vyrovnání nároků z úrazu mu vzešlých, ale smír ten uzavřel jen za předpokladu, že jest správný znalecký posudek o tom, že trvalé zduření kloubu kolenního zůstane bez vlivu a bez obmezení pohyblivosti a že úraz nebude mít trvalých následků. Posudek ten však se ukázal nesprávným, neboť žalobce onemocněl následkem úrazu tuberkulosním zánětem kolena. **N i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) jde o to, zda narovnání, podle kterého přijal žalobce částku 5.000 K na úplné odškodnění za následky

úrazu, který utrpěl dne 10. června 1932 při pádu s motocyklu a zároveň prohlásil, že uvedenou částkou jsou vyrovnány mimo jiné veškeré nároky vyplývající z řečené nehody, jest nařikatelné pro omyl, jestliže se hodnocení oněch následků úrazu pro budoucnost stalo na straně smluvců se zřením na obsah znaleckého posudku o žalobcově úrazu, který podal v trestním řízení MUDr. K., jemuž obě strany důvěřovaly, když se posudek podle žalobcova tvrzení dodatečně ukázal nesprávným a objevily se prý později další následky úrazu, které jmenovaný znalec ve svém posudku nepředvídal. Odvolací soud zastává názor, že důvěra ve správnost a spolehlivost posudku byla v souzeném případě pouhou pohnutkou k uzavření smíru a že takováto pohnutka nemá podle § 901 obč. zák. právního významu pro platnost a závaznost smíru, ježto nebyla učiněna výslovně jeho podmínkou. Dovolací soud neschvaluje tento názor. Narovnání (smír) je smlouvou, která podle § 1380 obč. zák. předpokládá pochybné anebo sporné právo. Musí tu tudíž býti stav nejistoty v právních vztazích smluvců o pochybném nebo sporném právu. Omyl o takovýchto pochybných nebo sporných skutečnostech nelze ovšem hledíc k ustanovení § 1385 obč. zák. pokládati za omyl o podstatě předmětu neb osoby, a nelze platnosti narovnání odporovati v takovém případě ani tehdy, když byly nově nalezeny listiny, z nichž by vycházelo najevo, že ten neb onen smluvce neměl vůbec práva (§ 1387 obč. zák.). Jinak je však tomu, jestliže se omyl týká toho, co smluvci uzavírající narovnání pokládali za jisté a nesporné na rozdíl od sporných a pochybných bodů, o nichž se sjednává narovnání. V takovém případě, kde smluvci nemají žádné pochybnosti a není mezi nimi sporu o podkladu narovnání v podstatných směrech, t. j. co do podstaty osoby nebo co do podstaty předmětu narovnání, mohou odporovati pro omyl v těchto směrech uzavřenému narovnání, jestliže onen nesporný podklad narovnání spočíval na jejich omylu (viz rozh. č. 6549 Sb. n. s. a literaturu tam uvedenou). A o takový případ jde i v souzené věci, neboť ze zjištění nižších soudů vyplývá, že narovnání, o něž jde, bylo uzavřeno až po podání znaleckého posudku MUDr. K., že v době, kdy bylo narovnání uzavřeno, byl znám obsah onoho posudku jak žalobci, tak svědku Josefu J., který zastupoval pojišťovnu, u níž byl žalovaný pojištěn proti následkům zákonné odpovědnosti, a správně proto odvolací soud z toho usoudil, že hodnocení následku úrazu, utrpěného žalobcem, co do budoucnosti se stalo na obou smluvních stranách vzhledem na obsah řečeného posudku. Není tudíž pochybnosti, že strany budovaly narovnání o náhradě škody za úraz utrpěný žalobcem na onom posudku jako na nesporném podkladě, který, jak žalobce tvrdí, ukázal se nesprávný a omylný. Ježto nižší soudy, vycházejíce z odchylného právního názoru v otázce nařikatelnosti sporného narovnání, nezjistily, zda jest pravdivé tvrzení žalobcovo o dalších následcích úrazu, jež nebyly uvedeny v znaleckém posudku MUDr. K., nemůže dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci samé.